

[Rønholt]

På tilsvarende måde er jeg enig med regeringen i, at behandlingshyppigheden for brug af bekæmpelsesmidler ikke er den bedste indikator for vurdering af forbrugets størrelse, men især en forøget forskningsindsats vil kunne nedsætte behandlingshyppigheden. Det, der tæller, er især mængderne og farligheden. Der bør derfor ske en opprioritering af forskningen på dette område, således at der naturligvis lægges størst vægt på fremavl af resistente sorter, som helt eller delvis udelukker brugen af bekæmpelsesmidler, men som ligesom anden prioritering fordrer minimal brug af farmløse og ufarlige midler. En sådan indsats kan kaldes bæredygtig, fordi der på én og samme tid er en miljømæssig og økonomisk gevinst.

Regeringens forslag vedrørende beskyttelse af grundvandet i særlig følsomme områder skal selvfølgelig vurderes i forhold til den trussel, der især er rettet mod store drikkevandsforekomster, men også i forhold til de muligheder, der ligger i en bedre beskyttelse af vores vandløb.

Naturgenopretningsprojekter, genetablering af vådområder og skovrejsning er nogle af de midler, regeringen foreslår. Mange af disse initiativer er allerede i gang, og lad mig benytte lejligheden til at slå koldt vand i blodet på mange af de landmænd, der føler, at skovrejsning er en trussel mod en fornuftig strukturudvikling.

For tiden bør alle landmænd glæde sig, hver gang der udtages 1 ha landbrugsjord, for det er den mindst smertefulde måde at genoprette markedsbalancen på. Det forudsætter naturligvis, at skovrejsningen sker i fuld respekt for det behov for jord til opfyldelse af harmonikravene fra husdyrbrugsproducenterne. Jeg har til gengæld lyst til her at påpege, at jeg finder det helt naturligt, at også staten opfylder landbrugslovens krav om tilbudspligt inden for 1 km-grænsen.

For at den private del af skovrejsningen skal lykkes, dvs. halvdelen af målsætningen om en fordobling inden for en periode på 80 år, er der behov for mere aktiv tilskyndelse. Især virker skattereglerne ikke fremmende for denne udvikling. Fradrag for plantningsomkostninger i forbindelse med skovrejsning på agerjord finder jeg indlysende. I modsat fald vil al fremtidig skovrejsning ske for offentlige midler og en stadig større del af Danmarks jord blive nationaliseret. Det var ikke under den forudsætning,

Det Konservative Folkeparti for 2 år siden tilsluttede sig naturforvaltningsloven. Man kunne også forestille sig, at staten finansierede en del af den offentlige skovrejsning ved samtidige frasalg af mindre hensigtsmæssigt beliggende enlige skovarealer, hvad enten det sker til private eller til institutionelle investorer.

Forståelsen for skovrejsningen bør også udvides, og jeg ser med glæde, at Danmarks Radio, Skov- og Naturstyrelsen og Landbrugsministeriet vil påtage sig denne rolle. Amterne bør også i højere grad end i dag tage lodsejerne og lokalbefolkningen med på råd, før skovrejsningsområderne udpeges, og især i de områder, hvor skovrejsning er uønsket.

Jeg har med stor opmærksomhed lyttet til de politiske kommentarer til regeringens handlingsplan. De udtalelser, der går på, at landbruget ikke lever op til vandmiljøplanen og ikke gør nok for at opfylde sin del af de miljøpolitiske målsætninger, gør mig harm, for de, der bevæger sig lidt ude på landet, vil vide, at der investeres for fuld kraft, og kun leveringsevnen sætter grænser for opfyldelsen. Man må i den forbindelse ikke glemme, at det sker for lånte penge og uden udsigt til tilbagebetaling.

Så sent som i mandags så jeg 5-6 gyllevogte med den seneste teknologi med hensyn til slangeudlægning, en metode, som først lige har fået det blå stempel, og som konsensuskonferencen anbefalede som det, der yderligere kunne forbedre udnyttelsen af husdyrgødningen.

Jeg er derfor aldeles uenig med dem, der påstår, at landmændene skal underkastes tvangsforanstaltninger i form af afgifter eller kvoter på handelsgødning og bekæmpelsesmidler. Jeg finder, at det er en hån mod landmændene. Der er ingen landmænd, der synes, at handelsgødning og bekæmpelsesmidler er så billige, at alle muligheder for at reducere omkostningerne på disse områder ikke skal udnyttes maksimalt. Ingen landmænd vil kunne forstå filosofien med at forøge omkostningerne for dem, som forurener mindst, altså bryde princippet: Forureneren betaler.

Ingen landmænd vil kunne forstå, at myndighederne bruger tid og kræfter på at syne og godkende hver eneste bedrift, for at landmændene bagefter skal acceptere kollektive sanktioner. Bilister, der overholder hastighedsgrænserne, skal jo heller ikke betale bøderne for dem, der kører for stærkt. Enhver kan sige sig